

[Per Hækkerup.]

livs muligheder, men også på de områder, hvor samfundet, staten, amterne, er i stand til at gøre noget. Det må indgå som led i en samlet økonomisk politik og som en bevidst bestræbelse på at drage disse arbejdskraftreserver ind i produktionen og nyttiggøre dem til glæde for dem selv først og fremmest, men også for samfundet som helhed.

Vi har tilbudt regeringen samarbejde, men vi er gang på gang blevet afvist. Vi tilbød regeringen samarbejde, da vi i september måned sidste år fremlagde vor antiinflationplan. Vi fik et par forhandlinger med regeringen. Jeg har tidligere haft lejlighed til at karakterisere dem som skinforhandlinger, for der var ikke vilje til at gå ind på en virkelig drøftelse med os af disse problemer. Vi satte som en forudsætning for, at forhandlinger kunne finde sted om regeringens noget ejendommelige forslag, at vore forslag indgik i forhandlingerne, men der var ingen interesse for at drage os med ind. Det har vi kunnet konstatere på område efter område, og det beklager vi overordentlig dybt.

Det kunne, sådan som det har udviklet sig på det allersidste, tyde på, at mulighederne for, at regering og opposition kan mødes, er blevet stadig ringere. Det synes at hænge sammen med, at det stunder mod valg, et snarligt valg forhåbentlig. Jeg tror, at det først og fremmest er begrundet i, at i valgforberedelserne kommer de 3 regeringspartier til at stå i noget af et dilemma. Det gør, at de er handlingshæmmede i arbejdet her.

Hvis vi ikke skal få et halvt års tomgang, og dette halve år kan blive ret så dyrt for samfundet, ville det være hensigtsmæssigt, om statsministeren eller regeringspartierne besluttede sig til at udskrive valg omgående. Hvis regeringspartierne er sikre på at vinde valget, kan jeg ikke forstå, hvorfor de venter, for det vil under alle omstændigheder være hæmmende for folketingsarbejdet, hvis valget kommer i september eller oktober eller november, eller hvis man vil udsette det helt til januar, hvad vel ingen tror på.

Hvis man tror, man vinder, hvorfor tager man så ikke valget nu? Så kan den nye regering komme i gang med tilrettelægnngen af arbejdet, eller hvis den gamle regering bliver siddende, kan den tilrettelægge arbej-

det, sådan at vi kan komme i gang på normal måde til oktober. Jeg vil derfor henstille til statsministeren, at han udskriver valg snarest.

Jeg har bemærket, at statsministeren finder ud af, at valget kommer til at stå imellem en fortsat VKR-regering eller, som statsministeren smagfuldt kalder det, et rødt kabinet. Jo, nu skal den gamle travet genoplives, så fantasifuld er statsministeren sandelig. Det vil naturligvis afhænge af, om de 3 partier går til valg samlet. Det er deres sag. Det må de afgøre. Men jeg synes, det er lidt for tidligt, inden vælgerne har talt, at lægge sig fast på, hvilken regeringsløsning der skal være efter valget, medmindre man altså føler sig så magtfuldkommen, at man er sikker på, at man vinder valget.

Det burde man ikke være. Hvis man kigger på galluptionallene, sådan som de har udviklet sig i en længere række måneder, kunne det jo se ud til, at regeringen i hvert fald kom i klækkeligt mindretal i befolkningen, men i kraft af valglovens bestemmelser måske alligevel kunne få et spinkelt flertal i folketinget. Men selv om den skulle komme ind med et spinkelt flertal i folketinget, og selv om VKR-regeringen fortsætter, er der en anden parlamentarisk situation efter et sådant valg, så jeg vil tilråde regeringen og regeringspartierne alvorligt at overveje en anden holdning over for socialdemokratiet.

Om det bliver tilfældet, ved jeg ikke. Men jeg læste med interesse en artikel i B.T. den 31. maj om den nye stærke mand i det konservative parti og dermed altså i dansk politik, finansministeren. Her spørger man: har han skabt sig sin egen garde, sin egen prætorianergarde? Det benægter finansministeren, men det fremgår alligevel, at noget er der om det. Jo, for der skal være en stærk mand. Der er behov for, at partiet fortsat markerer sig både over for vælgerne og inden for regeringen, så man ved, hvad det står for. Der skal være én mand, der skal føre forhandlingerne med alle de kredse uden for det høje ting, som øver indflydelse på det konservative folkepartis politik. Der skal være én stærk mand, og han skal sådan lidt hen over hovedet på folketingsgruppen have 30 yngre, som ligesom kan blive opdraget til at blive medlemmer af det høje ting og, som det så smukt hedder, i hvert fald kender Hr. Ninn-Hansens tankegang. Jo,